

šek, jakož i chemického rozboru tohoto preparátu, obžalovaným za tímto účelem předsevzatého, jeho posudek o tomto preparátu aproboval. Stížnost vytýká v tomto směru napadenému rozsudku jednak vnitřní rozpor (§ 281 čís. 5 tr. ř.), jednak právní mylnost (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.); pokud jde o první výtku, shledává stížnost rozpor ten v tom, že rozsudek s jedné strany sice vylučuje v jednání obžalovaného účel soutěže poukazem na to, že šlo o posudek úřední, s druhé strany však zjišťuje, že posudek ten vyšel ve formě neúřední a že si obžalovaný byl vědom, že posudek ten bude uveřejněn. Než z okolnosti rozsudkem předpokládané, že obžalovaný věděl, že posudek bude uveřejněn, neplyne ještě, že by byl rozsudek nemohl dospěti k přesvědčení, že obžalovanému nešlo o poškození soukromého obžalobce v soutěži, ani, že by byl rozsudek nemohl dospěti ke zjištění, že obžalovaný vydal posudek jen u vyřizování své úřední povinnosti. Není proto uplatňovaná výtku vnitřního rozporu rozsudku důvodná.

Stížnosti nelze však přisvědčiti ani pokud napadá s hlediska § 281 čís. 9 a) tr. ř. rozsudek nalézacího soudu proto, že neshledal v jednání obžalovaného úmysl § 27 zákona o nekalé soutěži předpokládaný, výtkou právní mylnosti, dovozujíc, že zlehčování, jak vychází ze slova »kdo«, může se dopustiti každý, kdo vyvíjí činnost v § 27 cit. zák. uvedenou a že stačí již ke zlehčování, by jednání takové směřovalo k zeslabení hospodářské pozice zlehčovaného. S vývody stížnosti, že se může zlehčování dopustiti všeobecně každý, tedy i úředník, je souhlasiti, než přes to není stížnost v právu, ježto při provádění onoho zmatku nadrží se zjištění nalézacího soudu, že obžalovaný jednal jako úředník ve smyslu vládního nařízení čís. 104/31 sb. z. a n. a zákona čís. 165/24 sb. z. a n. a z příkazu svého představeného v okruhu své úřední činnosti; neboť tím nezjišťuje rozsudek jen pohnutku činu obžalovaného, nýbrž vylučuje tu vůbec bezprávnost jeho jednání. Že by pak obžalovaný nebyl k podání pozastaveného posudku oprávněn, rozsudek nalézacího soudu nezjistil a neprovádí proto stížnost, nadržíc se zjištění rozsudku, jakým způsobem k podání posudku došlo, uplatňovaný zmatek po zákonu. Vzhledem k tomu, že je vyloučena, jak dovozeno podle zjištění rozsudku nalézacího soudu, bezprávnost jednání obžalovaného a nedostatek jeho úmyslu soutěžitelského, a poněvadž zprošťující výrok je opodstatněn, schází-li byt jediná ze složek zákonné skutkové podstaty, netřeba se zabývati dalšími výtkami stížnosti s hlediska zmatku čís. 4 a 5 § 281 tr. ř. uplatňovanými a čelícími proti zjištění rozsudku, že údaje posudku o předmětném preparátu byly nepravdivými a že jejich nepravdivost byla obžalovanému známa.

#### Čís. 4808.

**Zločin podle § 132 III tr. zák. je dokonán, když se svedení podařilo, t. j. když pachatel osobu nacházející se k němu v poměru § 132 tr. zák. přiměl k tomu, aby nějaký smilný čin spáchala nebo strpěla. Byl-li smilný útok odvrácen (ona osoba jej netrpěla), lze pachateli přičítati jen pokus.**

(Rozh. ze dne 12. října 1933, Zm II 95/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 28. prosince 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

### Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek zmatkem čís. 9 a), správně 10 § 281 tr. ř. proto, že obžalovaný byl odsouzen pro dokonáný zločin podle § 132 tr. zák., kdežto při správném pojmání zákona měl prý býti odsouzen jen pro nedokonané svádění ke smilstvu podle §§ 8, 132 tr. zák. Stížnost jest odůvodněna. Zločin podle § 132 tr. zák. jest dokonán, když se svedení podařilo, t. j. když pachatel osobu nacházející se k němu v poměru § 132 tr. zák. přiměl k tomu, by nějaký smilný čin spáchala nebo strpěla. Byl-li smilný útok odvrácen, lze pachateli přičítati jen pokus (rozh. nejv. s. 1590; Finger II. 1914, str. 759).

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný 17letou Štěpánku H-ovou hned při přijetí do služby upozorňoval, že nesmí spát s chlapci, ale jenom s ním (»pantátou«), dále že ji — jednou — popleskal po zadnici a chytil za prsa, pak že ve velkonoční neděli ji táhl z kuchyně do jizby a lákal k souloži, slibuje jí za to 100 Kč, že jí tehdy zvedal sukně, že H-ová se bránila, že však obžalovaný ji pustil teprve, když mu pohrozila, že to řekne tatínkovi, a že když jí podával peníze, ji znovu táhl do jizby, ona se mu ale vytrhla a utekla, že pak v noci — jednou — klepal jí na dvěře komůrky, konečně že jednou na poli vedl s H-ovou »koketní« rozhovor, aby prý ho poprosila, by s ní šel na komoru, aby se ulevilo jemu i jí, a že když ho odbyla, že nepůjde, ji chlácholil, že se jí nic nestane, že má pilulky. Z toho je patrné, že H-ová k souloži svedena nebyla. Smilným činem ovšem není jen soulož, nýbrž je jí jakékoliv jednání, jímž se projevuje podrážděnost pohlavního pudu pachatelova nebo se dráždí pohlavní pud jiné osoby, přičítá-li se slušnosti, již požaduje mrav ve věcech pohlavního života (rozh. n. s. 1673). S tohoto hlediska šlo vzhledem k uvedenému nejen o to, že se H-ová nedala svést k souloži, nýbrž dále také o to, snášela-li čili nic popleskání po zadnici, hlavně ale chycení jí za prsa a zvednutí jí sukně obžalovaným. V rozsudku praví se, že šlo o nezdařené smilnění a že H-ová si nedala líbiti smilné dotěrnosti chlápčného pantáty. Netrpěla-li ani oněch uvedených útoků obžalovaného, zračících se již o sobě jako smilné činy po rozumu § 132 tr. zák., i nehledě k jejich dalšímu účelu, přiměti H-ovou k souloži, takže svádění obžalovaného ke smilstvu zůstalo vlastně veskrze nezdařeným, nebyl zločin podle § 132 tr. zák. ani z části dokonán. Poněvadž však není jasně patrné, vztahuje-li soud hořejší obraty o nezdařenosti svádění H-ové skutečně ke všem smilným útokům obžalovaného, či míní-li snad jimi jen naznačiti, že se nezdařil pokus obžalovaného svést H-ovou k souloži, zejména když se v rozsudku praví, že obžalovaný pak H-ovou propustil ze služby, protože

»mu nebyla po vůli«, bylo věc vrátiti prvé stoličce k novému projednání a rozhodnutí a to za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned při neveřejné poradě. Na nalézacím soudě bude, by spolehlivě zjistil a v rozsudku jasně vyřkl, snášela-li H-ová vůbec některé smilné dotěrnosti obžalovaného, na čemž pak bude záviseti zodpovědění právní otázky, jde-li u obžalovaného o čin jen nedokonaný či alespoň z části dokonaný a zabýval se vůbec všemi náležitostmi zažalovaného činu po stránce skutkové i právní.

### Čís. 4809.

**V tom, že se trestní řízení proti mladistvému konalo před soudem příslušným podle § 13 tr. ř., nikoliv před senátem mládeže ve smyslu § 30 zák. čís. 48/1931, není zmatek čís. 1 § 281 tr. ř., stalo-li se tak proto, že nadřízený soud nařídil ve smyslu § 41 (2) cit. zák. společné řízení před oním soudem.**

(Rozh. ze dne 13. října 1933, Zm I 769/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. června 1932, jímž byli uznáni vinnými jednak proviněním podle §§ 283, 312 a 314 tr. zák. a podle § 3 zák. z 11. března 1931, čís. 48 sb. z. a n., jednak proviněním podle § 283 tr. zák. a podle § 3 zák. z 11. března 1931, čís. 48 sb. z. a n.

### Z d ů v o d ů:

Zmatečná stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 1 a 5 § 281 tr. ř. S hlediska prvního zmatku uplatňuje, že žádný ze stěžovatelů v době spáchaného činu nedokonal ještě 18. roku, takže byla dána příslušnost senátu mládeže a přípravné řízení měl konati soudce mládeže. Ježto těchto předpisů rázu velícího nebylo šetřeno, je prý tím přivoděna zmatečnost rozsudku podle čís. 1 § 281 tr. ř. Stížnost je zřejmě bezdůvodna. Stěžovatelům nebylo arci v době spáchaného činu ještě 18 let. Ze spisů vychází však, že na činu jim všem za vinu dáváním (§ 283 tr. zák.) měly účast a byly z něho obviněny také osoby starší než 18 let. Poněvadž pak soud příslušný podle ustanovení trestního řádu — totiž krajský soud v Hradci Králové jako soud nalézací — měl za to, že jsou tu závažné důvody účelnosti pro konání společného řízení, předložil věc k rozhodnutí nadřízenému soudu (vrchnímu soudu v Praze), připojiv vyjádření soudu mládeže u krajského soudu v Hradci Králové. Nadřízený soud (vrchní soud v Praze) nařídil usnesením ze dne 12. února 1932, by trestní řízení proti mladistvým obviněným, mezi nimiž byli i stěžovatelé, konalo se společně s řízením proti obviněným starším 18 let a to před soudem příslušným pro osoby starší 18 let, shledav, že jsou tu závažné důvody účelnosti pro konání řízení společ-